

Wie de afgelopen tijd over de Diemerzeedijk fietste en/of de Nesciobrug over het Amsterdam Rijn Kanaal beklom, zal met enige verbazing naar de ravage tussen dijk en kanaal hebben gekeken. Wat werd daar gedaan? Waarom werd de natuurlijke begroeiing er weggehaald? Waarom de oude bramenstruiken geroid? Wat een kale boel. Met grote machines was men kennelijk bezig er een parkje aan te leggen of moest dat nieuwe natuur worden? De werkmannen wisten niet wat ze aan het doen waren. Daarom maar eens gebeld met de stadsdeel ecooloog Els Corporaal.

Bij de Nesciobrug wordt een nieuw natuurpark aangelegd

tekst: Jaap Willems
foto: Kees Hoogveen

Ravage wordt natuur

Vraagje vooraf: wat doet een stadsdeel ecooloog in de winter als er in de natuur weinig te doen is?

Domme vraag, hoor ik Els Corporaal denken. Ze zegt: 'Er is 's winters in het Diemerpark van alles te zien. Ik was er vanochtend: overal sporen in de sneeuw, van vossen, konijnen, wezels en hermelijnen. Veel vogels ook: winterkoninkjes, kraaien, roodborstjes en een roerdomp.' De stadsdeel ecooloog is dagelijks in 'haar' Diemerpark en komt zelden op kantoor terug zonder iets bijzonders te hebben gezien. En wat doet zij op kantoor? Ambtenaren moeten veel vergaderen. Praten over nieuwe projecten zoals de uitbouw van de Ecologische Hoofd Structuur, overleggen over het vleermuizenonderzoek dat in het Diemerpark is uitgevoerd, adviseren met betrekking tot de flora- en faunawet bij bijvoorbeeld kadewerkzaamheden waar beschermde plantjes voorkomen of herinrichting van de openbare ruimte.

Wat gebeurt er met de strook natuur tussen de Diemerzeedijk en het kanaal?

Els Corporaal legt uit dat deze reep natuur onderdeel is van de landelijke Ecologische Hoofdstructuur, een aangesloten reeks grotere en kleinere natuurgebieden. Door een groot aantal natuurterreinen en terreintjes te verbinden kunnen planten en vooral dieren zich verplaatsen en dat is een voor-

waarde voor hun gezondheid. Door heel Nederland probeert men natuurgebieden onderling te verbinden; het Diemerpark is daarvan een onderdeel.

Maar waarom moet het stuk onder de Nesciobrug dan op de schop?

Zij legt geduldig uit dat de lange strook tussen dijk en kanaal vooral interessant is vanwege de ringslangen, waterspitsmuizen en vleermuizen. Die soorten hebben natte plekken nodig om bijvoorbeeld te foerageren. In het gebied rond de Nesciobrug was onvoldoende water en daarom is men doende dat daar aan te leggen. Logisch toch? Om de sloten en vijvers te kunnen graven moest een groot deel van de vegetatie, waaronder de bramen, worden verwijderd. Dat ziet er nu niet leuk uit, erkent Els Corporaal, maar ze verzekert dat je er over een jaar niets meer van ziet. Dan heeft de natuur het nu kale terrein weer in bezit genomen.

Het nieuwe stukje natuur wordt overigens niet alleen gebouwd voor de ringslangen, muizen en vleermuizen. Els Corporaal verwacht dat het ook veel vogels zal aantrekken. Langs het nieuwe water zal ongetwijfeld riet opkomen en daarin zal bijvoorbeeld de roerdomp zich kunnen thuis voelen, en ook de karekiet, de snor en het baardmanneltje zullen er een plek vinden.

Op het open water zul je de dodaars en de bergeend kunnen zien. Kortom, het kan een rijk gebiedje worden.

Toch merkwaardig om een dergelijk nieuw natuurgebied aan te leggen onder een brug en dichtbij een drukke wandel- en fietsroute.

Els Corporaal is niet bang voor verstoring want de ervaring heeft geleerd dat de meeste mensen zich niet in dergelijke natte gebieden wagen, ook honden lijken er niet van te houden. Een enkele natuurliehebber dringt wel eens door de struiken heen, maar de meeste wandelaars, hardlopers, fietsers en andere Diemerparkrecreanten blijven op de verharde weg, weet zij. Ze vertelt dat men even heeft overwogen om hekken te plaatsen, maar dat idee is snel verlaten; de sloten, natte plekken en verwachte struwelen zullen het natuurgebied naar verwachting voldoende afschermen. Nee, hoe het er precies gaat uitzien, weet de stadsdeel ecooloog nog niet want dat wordt aan de natuur overgelaten.

Wordt er dan niets aangeplant?

In eerste instantie zegt ze ferm dat zij de natuur haar gang wil laten gaan, maar bij nader inzien herinnert ze zich toch dat er wel een aantal bomen zal worden geplant, vanwege zogenaamde zichtlijnen. Dat heeft de landschapsarchitecte bedacht. ◀